

MARY
HIGGINS
CLARK

MIND MÄLETA

Mary Higgins Clark
REMEMBER ME
1995

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud,
kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud.
Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, asukohtade või inimestega,
elavate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 1994 by Mary Higgins Clark
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
© 2015 Kirjastus ERSEN

E06290815
ISBN 978-9949-25-721-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

TÄNUAVALDUSED

Kakskümmend aastat tagasi sattus mulle kätte Elizabeth Reynardi raamat „The Narrow Land” („Kitsas maa”). Selles leidunud müüdid, legendid ja rahvapärимused on põhjus, miks käesolev raamat sündis. Taustamaterjali eest olen tänulik veel ka järgmistele ammustele kirjanikele: Henry C. Kittredge’ile, raamatute „Cape Codders: People and Their History” („Cape Codi asukad: sinne rahvas ja nende ajalugu”) ja „Mooncussers of Cape Cod” („Cape Codi rannapiraadid”) autorile; Doris Doane’ile, kelle sulest pärit raamatu „A Book of Cape Cod Houses” („Cape Codi majad”) illustreeris Howard L. Rich; Frederick Freemanile, „The History of Cape Cod” („Cape Codi ajalugu”) autorile; ning William C. Smithile, „History of Chatham” („Chathami ajalugu”) autorile.

Sügavad ja südamlikud tänusõnad ka mu kauaaegsele toimetajale Michael V. Kordale ning tema abilisele, vanemtoimetaja Chuck Adamsile. Nagu ikka, poisid, *sine qua non*.

Au ja kiitus Frank ja Eve Metzile järjepidevalt vinge kaane- ja sisukujunduse eest ning Gypsy da Silva tuleks oivalise korrektuurilugemise eest pühakuks kuulutada.

Ülevoolav tänu ka mu agendile Eugene H. Winickile ja mu publitsistile Lisl Cade’ile, kes olid mulle raamatukirjutamise teekonnal hindamatuteks kaaslasteks.

Aitäh Ina Winickile, kes aitab mul aru saada traumajärgse stressihäire toimest. Erilised tänusõnad tahaksin öelda ka

Eldredge'i raamatukogule, Sam Pinkusele, dr Marina Stajicile, Woods Hole'i rannavalveteenistusele, Chathami politseijaoskonnale, Barnstable'i maakonna ringkonnaprokuratuurile ja Ron Airesele Aires Jewelersi ehtefirmast. Kui ma tehnilise poole pealt millegagi mööda panin, pole see igatahes teie süü.

Mütsi võtan maha ka oma tütre Carol Higgins Clarki ees, kes pakkus hulga asjalikke nõuandeid ja soovitusi.

Ja üks asi veel, mu kallid sõbrad ja sugulased, – kui ma teile meenun, helistage mulle. Õhtusöögikutsed on alati teretulnud.

Maureen Higgins Dowlingi, „Mo”,
vennanaise ja sõbra rõõmuküllaseks ja
armastust tulvil mälestuseks

17. august

Õhtul kella üheksaks lõotsus torm täie jõuga ning tugev tuul saatis võimsad lained mühinal vastu Cape Codi idakallast. Seekord on kirdetuult küll rohkem kui tibake, mõtles Menley ja sirutas käe üle kraanikausi, et aken kinni panna. Võib-olla on see koguni lõbus, mõtles ta, püüdes end julgustada. Poolsaare lennujaamad olid suletud, mistõttu Adam rentis auto, et Bostonist kohale sõita. Peagi jõuab ta koju. Käepärast oli küllaldaselt toitu. Menley oli varunud küünlaid, juhuks kui elekter ära läheb, kuigi kui tema aegamisi tärganud kahtlused paika peavad, mõjus mõte selles majas ainult küünlaalgel viibimisest pelutavalt.

Menley pani raadio mängima, pööras nuppu ja leidis Chathami jaama, mis mängis neljakümnendate muusikat. Ta kergitas üllatunult kulme, kui Benny Goodmani orkester „Rememberi” avarnoote mängima hakkas.

Iseäranis kohane laul, kui elad majas, mida nimetatakse Remember House'iks*, mõtles Menley. Surunud alla kiusatuse uuesti nuppu pöörata, võttis ta sakilise noa ja hakkas salati jaoks tomateid lõikuma. Adam oli ennist helistades öelnud, et polnud söömiseks mahti leidnud. „But you forgot to remember,” trillerdas laulja.

Jälle oli kuulda seda erakordset heli, mida tekitas maja ümber tuhisev tuul. Kõrgel kaljunukil mäslavate lainete kohal küki-

---

* Remember – mäletama, meenutama (ingl)

taevast majast sai tormituultes omamoodi lõõts, millest vallandus vilisev hääl meenutas kauget häält, mis hüüdis: „Remember! Remember...” Legendi kohaselt oli maja aastakümneid tagasi just selle isevärki hääle järgi oma nime saanud.

Kätt selleri järele sirutades Menley värises. Adam jõuab peagi kohale, kinnitas ta endale. Siis joob ta klaasi veini, sellal kui naine pastat keedab.

Korrağa kostis mingi heli. Mis see oli? Kas mõni uks paiskus lahti? Või mõni aken? Midagi oli valesti.

Menley klõpsas raadio kinni. Laps! Kas laps nuttis? Kas see oli nutt või summutatud ja lämbuv hääl? Menley kiirustas kapiserva juurde, kahmas beebimonitori ja tõstis selle kõrva äärde. Veel üks kähisev piuksatus ja siis ei midagi. Laps oli lämbumas!

Menley tõttas köögist koridori ja edasi trepi poole. Kaunis lehvikukujuline aken esiukse kohal heitis laiadele põrandalaudadele halle ja lillakaid varje.

Menley jalad ei puudutanud õieti treppi, kui naine teisele korrusele ja mööda koridori edasi kihutas. Viiv hiljem oli ta juba lastetoa ukstel. Võrevoodist ei kostnud ainsatki heli. „Hannah! Hannah!” hüüdis naine.

Hannah lamas kõhuli, käed välja sirutatud, keha liikumatu. Menley kummardus paaniliselt lähemale ja pööras lapse sülle võttes ringi. Siis läksid tema silmad õudusest pärani.

Tema käsi toetas antiikse nuku portselamist pead. Talle vahtis vastu maalitud nägu.

Menley tahtis karjuda, aga tema huulilt ei tulnud ainsatki heli. Siis sosistas hääl tema selja tagant: „Kahju küll, Menley. Nüüd ongi kõik.”

1

15. juuli

Hiljem, terve ülekuulamise vältel püüdis Scott Covey juuresolijaile selgeks teha, kuidas täpselt kõik oli juhtunud.

Vivian ja tema olid paaditekile laotatud linal pikutanud ning lasknud läbi häguloori paistval päikesel ja tasakesi laksuvatel lainetel ennast unisesse rahuloluseisundisse heljutada.

Ta oli ühe silma avanud ja haigutanud. „Mul on palav,” ütles ta. „Tahad ookeanipõhja uurima minna?”

Vivian oli huultega ta lõuga riivanud. „Mul pole vist praegu tuju.” Tema vaikne hääl oli laisk ja rahulolev sosin.

„Mul on.” Scott hüppas otsustavalt püsti ja vaatas üle paadi-serva. „Seal all on seisukord ideaalne. Vesi on kristallselge.”

Kell oli peaaegu neli. Nad olid Monomoy saarest umbes poole miili kaugusel. Niiskuseudu rippus silledava loorina õhus, aga juba oli tekkinud nõrk tuuleke.

„Ma toon oma asjad,” ütles Scott naisele. Ta sammus üle teki ja küünitas alla väikesesse kajutisse, mida nad panipaigana kasutasid.

Vivian oli samuti tõusnud ja võitles uimasusega. „Too minu varustus ka.”

Scott oli end ringi pööranud. „Oled kindel, kallis? Ma lähen ainult mõneks minutiks. Teeksid äkki niisama väikese uinaku?”

„Mitte mingil juhul.” Vivian oli tema juurde tõtanud ja käed talle kaela ümber põiminud. „Kui kuu aja pärast Hawaiiile läheme,

tahan ma olla suuteline koos sinuga sealseid korallrahusid uurima. Natuke harjutamist kuluks ära.”

Hiljem kinnitas mees pisarsilmil, et ei olnud üldse tähele pannud, kuidas kõik teised paadid olid nende uinaku ajal kadunud. Ei, ta ei olnud raadiot käima pannud, et ilmatedet kuulata.

Nad olid sukeldunud kakskümmend minutit, kui tormi-iilid pärale jõudsid. Vesi löi mäslema. Nad nägid vaeva, et ankrusse jäetud paadini jõuda. Just siis, kui nad pinnale tõusid, tabas neid poolteisemeetrine laine. Vivian kadus. Scott oli teda otsinud ja otsinud, ikka ja jälle sukeldunud, kuni tal endal hapnik otsa sama hakkas.

Ülejäänud oli teistele teada. Rannavalve võttis hädakutsungi vastu just siis, kui kiirelt liikuv torm haripunkti jõudis. „Mu naine on kadunud!” oli Scott Covey karjunud. „Mu naine on kadunud!”

2

18. juuli

Elaine Atkins istus lauas Adam Nicholssi vastas. Nad olid Chillingworthi Brewsteri restoranis, kuhu Elaine viis kõik oma tähtsamad kinnisvarakliendid. Nüüd, Cape Codi tipphooajal, olid kõik laudad täis.

„Ma ei usu, et sul oleks tarvis kõrvu kikitada teadmaks, millest nad räägivad,” lausus naine poolihääli. Kerge käeliigutusega viipas ta saalis ringi. „Paar nädalat tagasi läks sukeldudes kaduma üks noor naine, Vivian Carpenter. Ta ostis minu käest oma Chathamimaja ja meist said head sõbrad. Just siis, kui sa helistasid, kuulsin, et tema surnukeha uhtus tund aega tagasi randa.”

„Olin ükskord paadis, kui ühel kalastajatest jäi konksu otsa mitu nädalat vees olnud laip,” kostis Adam vaikselt. „Polnud just ilus vaatepilt. Kuidas see juhtus?”

„Vivian oli hea ujuja, aga mitte eriti kogunud sukelduja. Scott õpetas teda. Nad ei olnud raadios edastatud tormihoiatust kuulnud. Vaene mees on täiesti rusutud. Nad abiellusid kõigest kolm kuud tagasi.”

Adam kergitas kulmu. „Just enne tormi sukelduma minna kõlab küll väga suure hooletusena.”

„Väga traagilisena,” ütles Elaine kindlalt. „Viv ja Scott olid väga õnnelikud. Just Viv oli see, kellele siinsed veed tuttavad olid. Nagu sinagi veetis ka tema lapsepõlves kõik suved poolsaarel. Lihtsalt nii õnnetu loгу. Enne Scottiga kohtumist oli Viv teatud mõttes kadunud hing. Ta on üks neist Bostoni Carpenteridest. Suurte

saavutajate perekonna noorim võsuke. Langes ülikoolist välja. Oli perega enam-vähem pahuksis. Tegi mitmesuguseid töid. Kolm aastat tagasi, kui ta sai kahekümne ühe aastaseks, sai ta enda käsutusse vanaema jäetud päranduse. Siis ostiski ta maja. Ta jumaldas Scotti, tahtis kõike temaga koos teha.”

„Isegi halva ilmaaga sukelduma minna? Millega see tüüp tegeleb?”

„Scott? Ta oli möödunud aastal Cape Codi teatrimaja ärijuhi abi. Siis ta Viviga tuttavaks saigi. Oletan, et naine käis tal talvel korduvalt külas. Maikuus tuli mees alatiseks siia tagasi ja enne kui keegi arugi jõudis saada, olid nad juba abielus.”

„Mis selle mehe perekonnanimi on?”

„Covey. Scott Covey. Ta on pärit kuskilt Kesk-Läänest.”

„Puruvõoras abiellub rikka tüdrukuga ning rikas tüdruk sureb kolm kuud hiljem. Kui ma oleksin politseinik, tahaksin küll kiiresti tüdruku testamenti lugeda.”

„Oh, jäta,” protestis Elaine. „Sa peaksid olema kaitseadvokaat, mitte prokurör. Ma nägin neid kaht tihti. Näitasin neile maju. Nad otsisid midagi suuremat. Plaanisid pere luua ja tahtsid rohkem ruumi. Usu mind, see oli kohutav õnnetus.”

„Tõenäoliselt.” Adam kehtitas õlgu. „Võib-olla hakkab ma liiga skeptiliseks muutuma.”

Nad rüüpasid veini. Elaine ohkas. „Vahetame õige teemat,” ütles ta. „Täna peaks ju olema pidulik puhk. Sina näed küll hea välja, Adam. Rohkemgi veel – sa paistad õnnelik, rõõmus, eluga rahul. Kõik on tõesti hästi, eks ole? Ma mõtlen, et Menleyga. Ma kibelen nii väga temaga kohtuma.”

„Menley on vapper. Temaga saab kõik korda. Muide, kui ta siia jõuab, siis ära talle maini, et sulle paanikahoogudest jutustasin. Talle ei meeldi neist rääkida.”

„Sellest saan ma aru.” Elaine silmitses meest. Adami tumepruunidesse juustesse hakkas laiuti halli sügenema. Nagu ta isegi saab ka Adam järgmisel sünnipäeval kolmkümmend üheksa. Pika

ja saledana oli temas alati midagi ülielavat. Elaine tundis teda ajast, mil nad mõlemad olid kuusteist ja Adami vanemad palkasid endale suveks tema ema teenusefirmast koristaja. Miski ei muutunud, mõtles Elaine. Ta oli ennist, kui Adam tema lauda istus, pannud tähele pilke, millega teised naised meest piidlesid.

Ettekandja tõi menüüd. Adam uuris enda oma. „*Bœuf à la tartar*, hästi läbi küpsetatud,” pakkus ta naerdes.

Elaine tegi talle nägusid. „Ära nõõgi. Ma olin alles laps, kui selle käkiäga hakkama sain.”

„Ma ei lase sul seda iialgi unustada. ‘Laine, mul on kohutavalt hea meel, et sa sundisid mind siia sõitma ja Remember House’i vaatama. Kui see teine koht ära kukkus, siis ma ei uskunud, et augustiks veel sobiva üürika leiame.”

Elaine kehitas õlgu. „Selliseid asju juhtub. Mul on lihtsalt hea meel, et kõik sujus. Ma ei suuda uskuda, et selles üürikas, mille teile Easthamis leidsin, oli torustikuga nii palju probleeme. Aga Remember House on tõeline pärl. Nagu ma sulle juba ütlesin, seisis see kolmkümmend viis aastat tühjana. Paleyd nägid seda, mõistsid, et tegemist on paljutöötava kohaga ja otsid selle mõni aasta tagasi võileivahinna eest. Nad olid kõige pakilisemate remonditöödega just ühele poole jõudnud, kui Tom südamerabanduse sai. Ta oli kuumal suvepäeval kaksteist tundi tööd vuhkinud, kui see juhtus. Jan Paley otsustas lõpuks, et ühele inimesele käib see maja üle jõu, ning sellepärast see nüüd turul ongi. Ehtsaid kaptenimaju pole just kuigi palju saada, nii et kauaks see muidugi omanikuta ei jää. Loodan, et te kaks otsustate selle ära võtta.”

„Eks me näe. Tahaksin küll, et meil siin jälle oma maja oleks. Kui kavatseme linnas edasi elada, siis oleks see igati arukas mõte. Vanaaja meremehed juba teadsid, kuidas endale kodu ehitada.”

„Selle kohta on koguni oma lugu. Paistab, et kapten Andrew Freeman ehitas maja 1703. aastal oma pruudi jaoks ja jättis tolle

siis lõpuks maha, kui avastas, et naine tema mereloleku aegu mingi teise tüübiga sehkendas.”

Adam muigas. „Mu vanaema rääkis, et esimesed asunikud olid puritaanid. Igatahes ei hakka ma mingit remonti tegema. Oleme puhkusel, kuigi ma pean paratamatult vahetevahel paariks päevaks jälle linna sõitma. Pean natuke selle Potteri juhtumi taasläbivaatamise kallal töötama. Võib-olla oled selle kohta lugenud? Naine langes valesüüdistuste ohvriks. Soovin, et oleksin teda kohe kaitsta saanud.”

„Ma tahaksin sind kunagi kohtus tegutsemas näha.”

„Tule New Yorki. Ütle Johnile, et ta su sinna sõidutaks. Millal te abiellute?”

„Me pole kuupäeva veel paika pannud, aga kunagi sügisel. Nagu arvata võiski, ei ole Johni tütar kihluse üle just õnnelik. John on pikka aega üksnes tema päralt olnud. Amy läheb sügisel ülikooli, nii et meie arvates oleks paras kuskil tänupüha paiku.”

„Sa paistad õnnelik, ‘Laine, ja näed ka väga hea välja. Väga pilkupüüdev ja väga edukas. Nii saledana polegi ma sind enne näinud. Su juuksed on ka heledamad, mis mulle väga meeldib.”

„Komplimendid sinult? Ära nüüd meie suhteid ära riku.” Elaine naeris. „Aga aitäh. Ma olen tõesti väga õnnelik. John on just see õige, keda ma oodanud olen. Jumal tänatud, ka sina näed jälle iseenda moodi välja. Tead, Adam, kui sa möödunud aastal pärast Menleyga lahkuminekut siia tulid, olin ma sinu pärast mures.”

„See oli üsna raske aeg.”

Elaine silmitses menüüd. „Tänane on Atkinsi Kinnisvarabüroo arvel. Ei mingit vastuvaidlemist, palun. Remember House on müügiks ja kui te otsustate pärast üürimist, et see oleks hea ost, siis saan mina komisjonitasu.”

Kui toidud tellitud said, ütles Adam: „Kui ennist Menleyle helistada püüdsin, oli liin kinni. Helistan korraks uuesti.”

Ta naasis minut hiljem, näol murelik ilme. „Ikka veel kinni.”

„Kas teil siis ooterežiimi pole?”

„Menley vihkab seda. Ütleb, et on ebaviisakas inimestele öelda, et need natuke ootaksid, ja siis liinilt lahkuda.”

„Tema jutus on oma iva, aga see võib vahel ka kasulik olla.” Elaine kõhkles. „Sa näid korraga murelik. Kas Menleyga on nüüd kõik ikka hästi?”

„Paistab olevat,” vastas Adam aeglaselt, „aga kui paanikahood tulevad, on need rängad. Õnnetust uuesti läbi elades on Menley omadega täiesti puntras. Ma proovin veidi aja pärast uuesti, aga senimaani – kas ma sulle juba lapse pilti näitasin?”

„Kas sul on tema pilt kaasas?”

„No mis küsimus see veel on?” Adam pistis käe taskusse. „See siin on kõige hilisem. Tema nimi on Hannah. Möödunud nädalal sai ta kolmekuuseks. Kas ta pole võrratu?”

Elaine silmitses pilti hoolikalt. „Ta on imeilus,” ütles ta siiralt.

„Ta on Menley moodi, nii et jääb ka edaspidi kenaks,” teatas Adam otsustavalt. Ta pistis foto rahakoti vahele tagasi ja tõukas tooli tahapoole. „Kui liin on ikka veel kinni, palun operaatoril kõne katkestada.”

Elaine vaatas, kuidas mees läbi saali sõelus. Ta kardab oma naist lapsega kahekesi jätta, mõtles ta.

„Elaine.”

Naine tõstis pilgu. Tulijaks oli Carolyn March, New Yorgist pärit viiekümnendates reklaamijuht, kellele ta oli maja müünud. March ei jäänud tervitust ära ootama. „Kas sa juba kuulsid, kui suur oli Vivian Carpenteri pärandus? *Viis miljonit dollarit!* Carpenteridel pole kombeks rahast juttu teha, aga ühe sugulase abikaasa rääkis välja. Viv oli öelnud, et jätab kõik oma abikaasale. Kas sulle ei tundu, et selline hulk raha peaks küll Scott Covey pisarad kuivatama?”